DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Slot).

Neen, dat gaat niet. Dat heeft meneer de luitenant zelf noodig om naar huis te gaan."

Na het eten verkleedde Heinersdorff zich en pakte zorgvuldig de documenten in, die hij aan den majoor van den generalen staf, Karl Homann, Weenen, adresseerde.

„Men kan nooit weten," zeide hij schouderophalend.

„Natuurlijk," antwoordde Töschtük kalm en stak een sigaret op.

„Zoo, nu ben ik klaar."

„Wij hebben nog twee uur tijd."

Heinersdorff zag plotseling Hedwig voor zich, hoe ze hem op den donkeren hoek van de straat kuste en daarna met dappere schreden naar huis ging.

Hij zeide schuchter en een weinig verlegen :

„Ik wil den tijd benutten en mijn verloofde schrijven."

Töschtük gaf geen antwoord.

Heinersdorff begon te schrijven, aarzelend en onzeker. Het hart klopte hem tot in de keel. In zijn oogen kwam een zonderling branden. Hij had opeens het gevoel noodlottige uren te doorleven. Tijd en ruimte verzonken. Hij was heel alleen met Hedwig Buschgart op de wereld.

„'t Is half elf," zeide Töschtük.

Heinersdorff schrok op en stamelde :

„Ik ben klaar."

Hij sloot den brief en gaf dien aan den Turk.

„Wil je mij den dienst bewijzen dezen brief aan mijn verloofde te overhandigen ? Ik ben misschien wel overmorgen al bij haar, maar er kan mij misschien iets overkomen. Wil je dat doen, Bey ?"

„Gaarne," antwoordde de Turk en nam den brief aan.

„Maar het zal eenige maanden duren voor ik mij van deze opdracht kan kwijten. Ik moet thans terug naar Stamboel."

„Dat is niets. Ik weet nu tenminste dat zij den brief beslist krijgen zal."

„Daarop kan je rekenen," zeide de Turk ernstig en gaf hem de hand.

Voor zij vertrokken, gaf hij Heinersdorff een browningpistool.

„Waarvoor ?" vroeg Heinersdorff verbaasd.

„Men kan nooit weten," verklaarde de Turk ontwijkend.

Langs omwegen reden zij tot dicht bij den Oboz en gingen dan een eindweegs te voet.

Luitenant Tschistjakow stond alleen bij zijn machine en wachtte. Hij was een groote, somber kijkende man, wiens oogen opmerkelijk dicht bij elkaar stonden.

Van de Kathedraal van den Heiligen Johannes sloeg het elf uur, toen Töschtük en Heinersdorff ter plaatse kwamen. Töschtük stelde zeer vormelijk den luitenant voor die stijf salueerde.. Heinersdorff groette zwijgend en begon dadelijk het toestel te bezichtigen.

Het was een Farman-tweedekker. Hij onderzocht voorzichtig de koppelingen, den motor en de olietoevoerbuizen en beproefde het stuur.

De machine was voor zooverre hij in het duister kon vaststellen in goede orde.

„Is u gereed ?" vroeg Töschtük, die het geld in de hand hield.

„Ja zeker, wij kunnen vertrekken," antwoordde Heinersdorff.

Luitenant Tschistjakow klom in den stuurstoel.

Heinersdorff verklaarde luid en beslist :

„Luitenant, het sturen zal ik doen."

„Dat is tegen de afspraak." antwoordde de Russische officier in het Fransch.

„Dan zie ik van den tocht af," zeide Heinersdorff tot Töschtük, die het geld weer in zijn zak stak.

De Turk nam zijn horloge en verklaarde bedaard :

„Luitenant, wij laten u twee minuten tijd om na te denken."

Luitenant Tschistjakow klom weer uit den stuurstoel en zeide beleefd :

„Gaat uw gang."

Heinersdorff reikte zijn vriend de hand.

„Vaarwel, Bey. Ik dank je. Ik dank je."

Zijn stem beefde. Tranen kwamen in zijn oogen. Het was zoo zwaar, die trouwe hand los te laten.

„Goede reis," zeide de Turk en glimlachte krampachtig.

Heinersdorff rukte zich los en beklom den stuurstoel. De Russische officier ging naast hem zitten.

Töschtük kwam nader en reikte den Rus zwijgend het geld over.

„Klaar," commandeerde Heinersdorff. Zijn stem was weer helder en vastbesloten. De motor begon te werken. Langzaam gleed de machine vooruit en snorde de hoogte in.

De Turk was verdwenen.

Het zoeklicht van de citadel bestraalde het toestel.

Heinersdorff keek zijn metgezel vragend aan.

„Ik heb mijn vertrek officieel meegedeeld," verklaarde luitenant Tschistjakow.

Alles bleef rustig. De machine ging ongehinderd door den lichtkegel.

De nacht was duister en regenachtig. Een sterke, gunstige wind woei uit het Oosten. Suizend ging de tocht naar het Westen, de vrijheid, het vaderland tegemoet.

Het krachtige rhythme van den motor deed Heinersdorff 's hart luider kloppen. Nooit had hij heerlijker muziek gehoord. 't Klonk als een geweldige oorlogsmarsch, gespeeld door honderd kapellen, die eindelooze stormcolonnes met vliegende vaandels op den vijand aanvoerden. Onoverwinnelijk en onophoudelijk drongen zij voorwaarts en wierpen met ijzeren kracht de vijanden terug, die hun de vrijheid betwistten.

Bruisende zegeliederen zong de motor. Een overwinnaar kwam door de lucht gevaren. Een enkele man, geheel alleen, had den strijd gewaagd tegen het groote Czarenrijk en was overwinnaar gebleven. Pas op, witte Czaar, wanneer al mijn broeders komen! juichte hij dronken van zaligheid. De heilige Russische grond zal beven wanneer wij voortrukken. Als een toornig onweder zullen wij binnenvallen en voor de vrijheid strijden. Zie, spoedig komen wij ; wees op uw hoede, dat niemand u de kroon ontneemt!

Zoo zong Heinersdorff in den krachtigen rhythmus van zijn motor, die hem door den donkeren nacht naar zijn geboorteplaats droeg, naar het vaderland, naar het heilige land.

Plotseling klonk de stem van den Russischen officier, zacht en als uit verre verte :

„Wij moeten dalen."

„Waarom ?" vroeg Heinersdorff verbaasd.

„Wij vliegen anders over de grens," antwoordde de Rus.

„U schijnt vergeten te zijn, luitenant, dat u veertigduizend roebel hebt ontvangen om mij over de grens te brengen !" zeide Heinersdorff koel en verachtelijk.

„Daarvan is mij niets bekend," antwoordde de Rus met een valsch lachje. „Uw vriend heeft het toestel gehuurd voor een vlucht tot aan de grens."

„U liegt, luitenant."

De Russische officier lachte spottend en trok aan het hoogtestuur. De machine daalde.

„Laat het stuur los," riep Heinersdorff.

„Blijf kalm, zoontje," spotte de Rus.

„Laat het stuur los," schreeuwde Heinersdorff nogmaals

„Houd uw mond, broertje."

De machine zonk steeds lager. Heinersdorff nam zijn browning uit de zak en legde op den Rus aan.

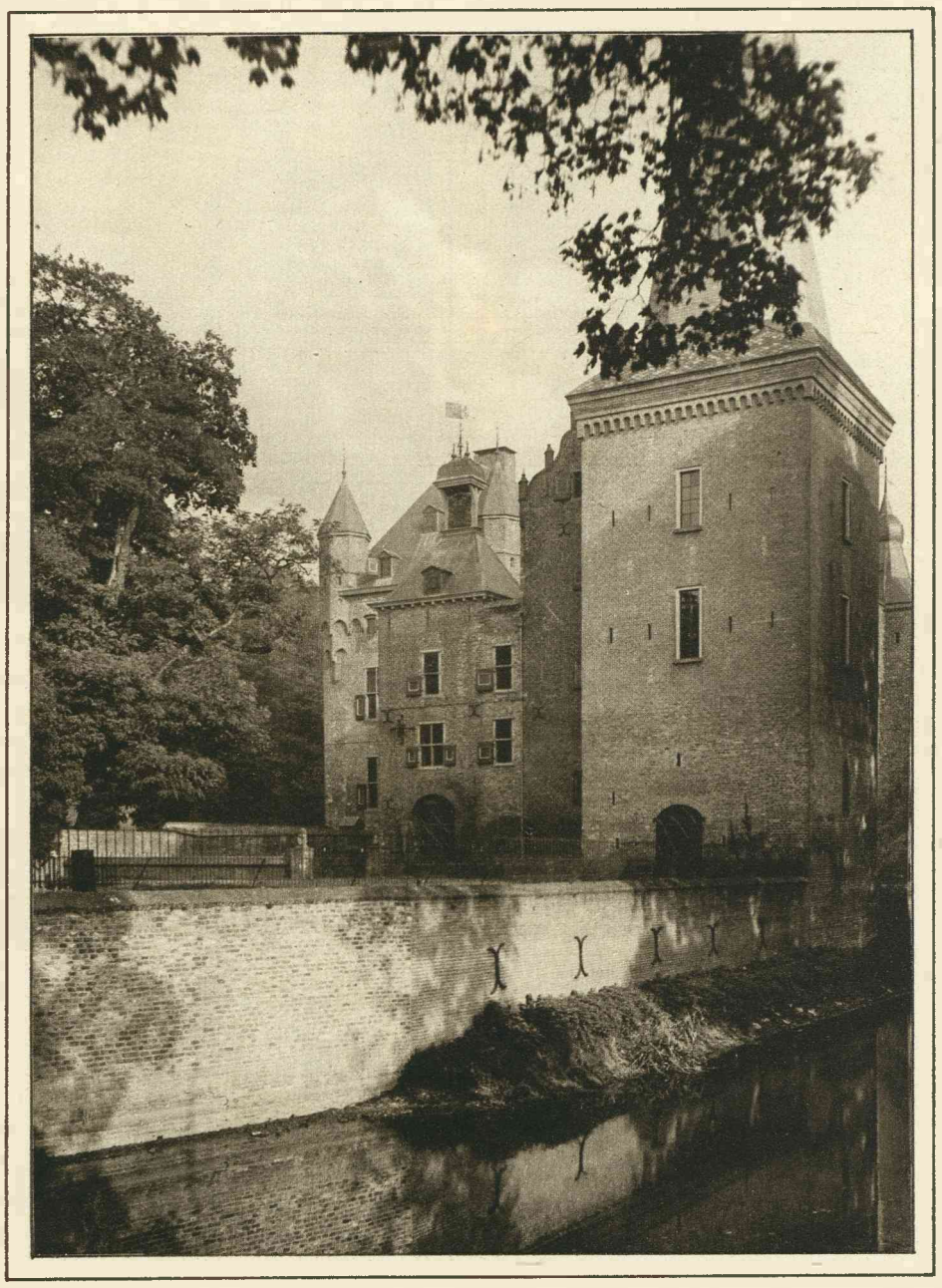
„Laat het stuur los ! Voor de laatste maal !"

Tschistjakow hield met ijzeren vuist Heinersdorff's arm vast.

Het toestel zweefde nauwelijks honderd meters boven de aarde. Plotseling vielen schoten ; eerst enkele, toen steeds meer. De grenskozakken beschoten het vliegtuig. Hageldicht sloegen de kogels in.

„Vervloekt," steunde de Russische officier en liet Heinersdorff's arm los.

Langzaam en aarzelend liet de hand van den Rus het stuur los. Zijn hoofd zonk op zijn borst. Hij zuchtte zwaar, en bleef dan rustig en onbeweeglijk. Rus-

Arnhem en Omstreken — Het kasteel Doorwerth.

Arnhem, van 1233 tot 1538 de zetel van de hertogen van Gelderland, thans de hoofdstad van onze schoone provincie Gelderland, is fraai en aangenaam gelegen aan den rechter oever van den Rijn, op den Veluwezoom. Men vindt er uitstekende gelegenheid om te logeeren, terwijl de omgeving der stad behoort tot de meest schilderachtige gedeelten van ons land. De meeste buitenplaatsen en landgoederen van de grondbezitters uit de omstreken, zijn voor toeristen geheel vrij toegankelijk en te bezichtigen.

SPANNEND. - OORSPRONKELIJK. - BOEIEND.

„HET GOUDSPOOK"

AAN ONZE ABONNÉ'S! Door aankoop van het auteursrecht zijn wij eigenaar geworden van een **oorspronkelijken, hoogstspannenden en -boeienden** roman van den bekenden novellist **G. Dieterle,** getiteld: **HET GOUDSPOOK.** Met de verschijning van dit verhaal, dat de avontuurlijke geschiedenis behelst van een Indiër, die erin geslaagd is **goud** te maken, zal een aanvang worden gemaakt in het begin van het nieuwe kwartaal. — Op **boeiende, onderhoudende** wijze worden de rampzalige gevolgen van deze ontdekking, die de **gansche wereld** op haar grondvesten doet wankelen, door den schrijver, die zich een meester toont op het terrein der fantasie, verhaald. Even **frisch** en **origineel** als de **gedachte,** is ook de **wijze,** waarop de auteur zijn gegeven heeft bewerkt. Vol onverwachte wendingen en ontknoopingen, zal **„HET GOUDSPOOK"** onzen abonné's maanden lang boeiende en interessante lectuur bieden.